

Alena Ježková

Hovory s Pavlem Fischerem

Nakladatelství Tichá srdce

K řadě knižních rozhovorů přibyla na jaře letošního roku knížka *Hovory s Pavlem Fischerem*. Rozhovor vedla spisovatelka Alena Ježková, někdejší spolužačka Pavla Fischera z vysoké školy

a zároveň v prezidentské kampani 2018 tisková mluvčí v jeho týmu. Blízkost obou je znát v kladení zasvěcených a odvážných otázek, které dávají rozhovoru nesmírnou dynamičnost.

První kapitola má název: „Tah koněm. Prezidentství. Bilance senátora. Hodnoty, pro které lze umřít.“ A rovnou se autorka ptá na jeho rozhodnutí kandidovat na prezidenta: „...Havel si ze mne občas dělal legraci a říkal, že bych toho prezidenta měl dělat já, když jsem tak chytřej...“ A Fischer říká dál, že když byl velvyslancem ve Francii, nabádala ho řada lidí, aby šel do politiky, a jiní že ho vysloveně vybízeli i k tomu, aby přemýšlel o prezidentské kandidatuře. „A když se ti něco takového pořád vrací do života jako naléhavá výzva, začneš přemýšlet, co s tím. Jestli není nezodpovědné, nebo i zbabělé tu samou otázku pořád odstraňovat z cesty... Když jsem tehdy svou kandidaturu oznámil, zažil jsem obrovský pocit úlevy...“

A následuje řada dalších otázek, třeba: Jaké principy v politice prosazuješ? Jaké bezpečnostní riziko může znamenat spolupráce s Čínou? Jsme v hybridní válce s Ruskem? Hrozí, že se rozpadne EU? Alena Ježková se ptá i na migraci atd.

V druhé kapitole se otázky stočí na rodinné zázemí, také na Pavlova tatínka, RNDr. Jana Fischera, světově známého jaderného fyzika. Pavel vzpomíná, jak byl tatínek pozván na začátku sedmdesátých let na pracovní pobyt do CERNu, kam ho komunisté pustili, přestože nebyl v KSČ, a jak za ním na půl roku přijeli s maminkou a sourozenci do Ženevy. Mluví velmi uvolněně o křesťanských kořenech celé rodiny, o vztazích se svými třemi sourozenci, o vztahu k hudbě, o kontaktu se salesiány, o tom, že od sedmnácti vedl salesiánské chaloupky atd. Rozhovor se také dotkne

jeho studia oboru čeština – francouzština na filozofické fakultě, otázka směřuje i na poměry na fakultě v osmdesátých letech. A sleduje další cestu Pavla Fischera, kdy se po skončení studia v roce 1990 rozhodl nastoupit na civilní službu, kterou vykonával na pražském arcibiskupství. Odtud se rozhovor stočí nejen na to, co měl na arcibiskupství na starosti, ale i na Fischerův pohled na katolickou církev u nás a na církev vůbec. Na otázku, jak by mělo vypadat působení církve ve společnosti, Pavel

Eva Jelínková

Následuje řada dalších otázek, třeba: Jaké principy v politice prosazuješ? Jaké bezpečnostní riziko může znamenat spolupráce s Čínou? Jsme v hybridní válce s Ruskem? Hrozí, že se rozpadne EU? Alena Ježková se ptá i na migraci atd.

Fischer odpovídá, že církev je nositelem odkazu starozákonních proroků, „...těch, kteří chodili ke králi a s odvahou mu říkali: „Králi, neblázni!“... A pokračuje: „Ve chvíli, kdy církev svůj apelativní hlas nevyužívá, ztrácí svou apelativní roli. ... Když církvi chybí apelativní hlas, nemůžeme se divit, že její autorita slábně...“

Ve třetí kapitole se otázky zaměřují na Fischerovo působení na Hradě, kam přišel v roce 1995 na tiskový odbor, kde se za dva roky stal šéfem a kde pak později, po ročním studiu na prestižní francouzské škole administrativy École Nationale d'Administration (ENA, studoval na ní mimo jiné i E. Macron), nastoupil na pozici politického ředitele a tam setrval až do posledního dne mandátu Václava Havla v únoru 2003. Tím, že Pavel Fischer byl dlouho tak nablízku Václavu Havlovi, ptá se Alena Ježková často na hodně osobní věci, třeba jak Havel prožíval umírání své první ženy Olgy, i pak na sňatek s Dagmar Havlovou, na období Havlovy nemoci, ale i na jeho péči o hradní

areál, kterou pojal s velkorysostí dramatika, a přizval k obnově areálu nejznámější umělce. A ptá se i na NATO, na přípravy ke vstupu do EU, ale i na Havlovy kancléře, s kterými byl Fischer samozřejmě v kontaktu. Otázky se stočí také na situaci v období opoziční smlouvy, jež byla pro Havla tíživá a kdy byl Havel, přestože byl hodně unavený, ochoten jít do konfliktu se Zemanem i Klausem, pokud se jednalo o závažné věci, např. o jmenování guvernéra centrální banky. Jednou uprostřed noci prý Havel zavolal P. Fischerovi: „Nebudím vás? Já na to pořád myslím.“ Bylo jasné, že Havel celou tu situaci těžce psychicky nese. Ježková položí i otázku: „Co slabé stránky Václava Havla?“ Ptá se také na Forum 2000, ukáže se, že Fischer byl už v roce 1995 u vzniku myšlenky na uspořádání Fora, když doprovázel Havla do Japonska. Odpoví na otázku: „Jak jsi prožíval smrt Václava Havla?“ je krásný dopis dceři Barbaře z 18. 12. 2011, který je otištěný na konci kapitoly.

Čtvrtá kapitola se zabývá působením Pavla Fischera ve Francii ve funkci velvyslance, kde byl v letech 2003–2010. Fischer mluví o starostech velké rodiny v novém prostředí, o shánění škol pro děti, stěhovali se s těhotnou manželkou Klárou a třemi dětmi, včetně nejstaršího syna Vojty, který byl jako handicapovaný na vozíku, ale i o své roli jako velvyslance nejen ve Francii, ale i v Monaku, mluví o řadě přátelství, která vznikala během jejich pobytu v Paříži a trvají dál, o problémech Francie třeba s přistěhovalectvím atd.

Poslední kapitola dává nahlédnout do soukromí Pavla Fischera. Uvolněně mluví o tom, jak se seznámil se svou ženou, jak jako rodina prožívali postižení nejstaršího syna, jak je to jako rodinu stmelovalo. Je vidět, jak je pyšný na ostatní děti. A hlavně lze z jeho odpovědí vnímat lásku, úctu a porozumění mezi oběma manželi.

Rozhovor doplňuje řada fotografií jak z prostředí rodiny či prezidentské kampaně, tak momentky z Pražského hradu a pobytu ve Francii.

Po přečtení tohoto skvělého rozhovoru mám pocit, že absolutně chápu, že Pavel Fischer musel znovu kandidovat na prezidenta. Kdo jiný?

Eva Jelínková